

Sygn. akt I CSK 545/16

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa "K. [...]" sp. z o.o. z siedzibą w W.
przeciwko T. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 4 marca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z naruszenia art. 395 § 1 i 2 k.c., art. 535 k.c. i art. 58 § 2 k.c. przez błędne przyjęcie, iż brak na fakturach oznaczenia terminu, w jakim kupujący może odstąpić od umowy sprzedaży nie prowadzi do nieważności tego zastrzeżenia. Pozostałe okoliczności przytoczone przez skarżącego w ramach sformułowanego zarzutu naruszenia powołanych wyżej przepisów odnoszą się do ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, gdy tymczasem takie zarzuty w ogóle nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), a ustalenia faktyczne będące podstawą zaskarżonego rozstrzygnięcia są dla Sądu Najwyższego wiążące w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹² § 2 k.p.c.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby skarga kasacyjna powoda była oczywiście uzasadniona. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, BSN 2003, nr 5,

poz. 8). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uzasadniono tego rodzaju wadliwości zaskarżonego orzeczenia ani tego rodzaju wadliwości postępowania przeprowadzonego przed Sądem drugiej instancji.

Według art. 395 § 1 i 2 k.c. umowne prawo odstąpienia od umowy ma charakter kształtujący i jest wykonywane przez złożenie oświadczenia, powodującego ustanie ze skutkiem *ex tunc* więzi obligacyjnej łączącej dotychczas strony. Odstąpienie jest wyjątkiem od zasady trwałości umownych stosunków zobowiązaniowych, stąd postanowienia umowy, przepisy regulujące tę instytucję prawną oraz oświadczenia stron składane na ich podstawie winny być interpretowane ściśle. Do skutecznego wykonania uprawnienia dochodzi jedynie wtedy, gdy strona odstępująca od umowy zachowała termin do jego realizacji, a ponadto wystąpiły okoliczności uzasadniające, według przepisów prawa materialnego lub treści stosunku prawnego, wykonanie tego uprawnienia. Niezbędnym elementem oświadczenia woli stanowiącego wykonanie uprawnienia kształtującego jest więc wskazanie okoliczności, które spowodowały odstąpienie od umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 lutego 2016 r., I CSK 269/15, nie publ.).

Z ustaleń będących podstawą rozstrzygnięcia wynika, że prawo do zwrócenia towarów zostało zastrzeżone w umowie i odnotowane w treści faktur, a miało być wykonane przed nadejściem terminu zapłaty ceny, czyli przed 31 grudnia 2011 r. Faktury, na której tylko odnotowano, że towar może być zwrócony nie można utożsamiać z umową sprzedaży, jak czyni to skarżący. Umowa sprzedaży nie wymaga formy szczególnej, a z ustalonych okoliczności wynika, że powód przy zawieraniu umowy z pozwanym był reprezentowany przez pełnomocnika, który uzgodnił z pozwanym, jako kupującym, przytoczone przez Sąd Apelacyjny warunki, na jakich umowa została zawarta i które obejmowały uprawnienie do odstąpienia od umowy w terminie do 31 grudnia 2011 r.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[aw]

aj